

ГРИСИНИ

Биле су две. Није важно како су се звале. У ствари јесте, наравно, како не би било, али не сада. Мени су њихова имена позната, то је довољно.

Свиђале су ми се обе. Можда сам их волео. Можда сам био заљубљен. Заљубљен, затетребљен, зателебан, заћорен, зацопан, заблесан, затрескан, онако до даске. Можда. Не знам. Ионако ни то данас није више важно.

Једном је једна од њих, није важно која, због нечега била помало тужна. У ствари јесте важно, али ни то сада више није битно. Ако за једну кажем једна, а за другу друга, онда је то сасвим довољно.

Не знам више због чега је била тужна. Ни то није сада више важно. Можда је било у том тренутку, али сада више није. Главно је да је једна од њих била нешто мало нерасположена.

Помиловао сам јој образ, готово махиално. Она нагнула главу и моја рука се нашла прикљештена између њеног образа и рамена. Нежно прикљештена, разуме се. Све у реду? Није. Требало бу да будем срећан, а нисам. Нешто ме мучи. Можда недостатак легитимитета ове среће. Да ли сам стварно ја њу

изабрао или је то био само случај? Да ли сам ону другу изневерио? И да ли и ову сад изневеравам самим тиме што себи постављам питање о оној другој коју очигледно нисам заборавио? И коју бих – ко зна? – можда, баш њу, у неком другом стицају прилика, изабрао.

Решења нема. Или, ако има, онда је сасвим сумануто и бесмислено. На пример, да о томе разговарам с једном или са другом. Или с обема истовремено...

Одлучио сам да пишем о томе. Да о свему томе напишем неку врсту приповести. Оне ће тако постати ликови те приповести, а ја ћу као писац моћи да их контролишем. Да знам шта мисле и да у зависности од тога прилагодим своје понашање.

Идеја изузетна, сјајна. У сваком случају врло привлачна, мора се признати.

У ствари катастрофална грешка. Не само што су ми се обе потпуно отеле и што немам ни најмању представу о томе шта која мисли, него сам се и ја нашао поред њих, уплетен у приповест. Учесник. Јер нисам само писац те приче него сам и приповедач тога што ми се случило. А когод уображава да писац зна шта приповедач мисли или хоће, тај се љуто вара. Ја сам врло лакомислено кренуо да пишем ту приповест, а приповедач се исто тако лакомислено отео, измакао моме надзору и упутио својим путем тако да сад уопште не знам где је и где сам.